

[Agnete Laustsen]

vende os imod, at besparelser sker på et område, hvor få og meget udsatte grupper pålægges betydelige ekstraudgifter i strid med hele den målsætning, som vi hidtil har haft i vor handicaplovgivning.

Det er f. eks. totalt vanvid at ville spare, siger man, 10 mill. kr. ved ikke at hjælpe forældre, der selv plejer et handicappet barn. Alternativet er jo institutionsanbringelse, og hvor er besparelsen så? Man skulle meget snarere på alle områder hjælpe forældre, der vil påtage sig denne kæmpebyrde, både økonomisk og ved i større omfang at skaffe dem aflastningsmuligheder ved midlertidig anbringelse af børnene på institutioner eller særlige hjem, helst nær boælven.

Tilsvarende skulle man på alle områder søge at gøre handicappede selvhjulpne og dermed give dem et incitament til at uddanne sig, påtage sig et arbejde efter evner og lyst og leve en så normal tilværelse som muligt, herunder også med alle de forpligtelser, der påhviler ikke-handicappede.

I denne forbindelse finder jeg det simpelt hen opørende, når socialministeren i forbindelse med afslag på tilskud til sekretærhjælp til en blind anmoder socialstyrelsen om »at overveje, om der bør udarbejdes retningslinjer, som tager sigte på, at handicappede i videst muligt omfang uddannes til erhverv, som de vil kunne bestride uden vedvarende personlig bistand af lønnet medhjælp«. Altså et klart ja til, at blindes fremtidsmuligheder nu igen skal begrænses til telefonborde, orgelspil og børstenbinderi, som mulighederne typisk var for 30 år siden.

Vi afviser fra konservativ side disse kyniske synspunkter, som sætter os på et u-landsniveau, og jeg beder socialministeren redegøre nærmere for denne omlægning, som synes at følge ministerens herostratisk berømte Paristale.

Danmark har et erhvervsområde, som med rette er kendt over hele verden, nemlig vor handicapbørnehjælpeindustri. Vi er producenter af fremragende hjælpemidler og har bl. a. 40 pct. af verdensmarkedet for høreapparater, ligesom vi er foregangsmænd inden for udvikling og fremstilling af kunstige øjne. Også vor lægemiddelindustri nyder højeste respekt. Det virker på denne baggrund næsten grotesk, at de nyvedtagne sociallove indfører indtægtsbestemt betaling for sådanne

hjælpemidler, som er fundamentet for handicappedes integration.

Der ligger umådelige perspektiver i at udvikle læge- og hjælpemidler, og disse fremtidsperspektiver bør i hele samfundets interesse styrkes og ikke hæmmes. Det gælder i meget høj grad inden for døve- og blindeforsorgen, herunder også de mange ordblinde, hvor nye muligheder for tekst- og lyd gengivelser bør anvendes i videst muligt omfang. Men det kræver forståelse og indleven i problemerne at kunne hjælpe, hvor det er mest påkrævet. Det må være et af handicapårets mål at prioritere disse områder.

Gangbesværede, i særdeleshed kørestolsbrugere, er i stor udstrækning ramt af manglende planlægning, omtanke og forståelse og udsættes derfor i urimelig grad for vanskeligheder i dagligdagen. Det gælder inden for boligområdet, og det gælder inden for transportmiddelområdet, idet offentlige transportmidler i mange tilfælde slet ikke kan benyttes, fordi man ikke kan komme til dem på grund af trapper, eller fordi man ikke kan komme ind i dem. Det gælder offentlige bygninger, museer og forlystelser, som for mange kørestolsbrugere er lukket land, men som kunne gøres tilgængelige, hvis der blev brugt omtanke – og naturligvis penge, som så måtte tages af den pulje, som i øvrigt var afsat til, skal vi sige mere prestigepægede projekter.

For 10 år siden udgav invalideorganisationerne en lille pjece, der hedder »Deres København«. I forordet udtalte daværende overborgmester Urban Hansen, at det var beklageligt, at det skulle være nødvendigt med sådan en tryksag for gangbesværede, men at det var hans håb, at den inden for en overskuelig årrække måtte blive overflødig. Det er forståeligt, når man ser de mange markeringer for transport, sportsanlæg, seværdigheder, stormagasiner osv., som angiver, at her kan kørestol ikke anvendes eller ikke tillades. Ja, det er næsten tragikomisk at nævne, at skattepalæet er den eneste offentlige bygning i København, som er handicapvenlig. Pjecen er desværre ikke blevet overflødig, næsten tværtimod. Men man mangler nu, 10 år efter dens udgivelse, penge til en ajourføring, hvorfor handicappede – herunder også de, som kommer som turister til hovedstaden – nu mangler information om